

**RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK**

**XIVe KAMER**

**A R R E S T**

**nr. 211.847 van 8 maart 2011  
in de zaak A. 194.614/XIV-31.627**

In zake :           1. XXX  
                      2. XXX  
                      bijgestaan en vertegenwoordigd door  
                      advocaat Françoise Jacobs  
                      kantoor houdend te 1050 Brussel  
                      Kroonlaan 207  
                      bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen

---

*I. Voorwerp van de vordering*

1.                   Het cassatieberoep, ingesteld op 16 november 2009, strekt tot de vernietiging van het arrest nr. 32.655 van 13 oktober 2009 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

*II. Verloop van de rechtspleging*

2.                   Bij beschikking nr. 5108 van 14 december 2009 wordt het cassatieberoep toelaatbaar verklaard.

De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en de verzoekende partijen hebben een memorie van wederantwoord ingediend.

Auditeur Rita Van Den Eeckhout heeft een verslag opgesteld, op grond van artikel 16 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 tot vaststelling van de cassatie-procedure bij de Raad van State.

De verzoekende partijen hebben een verzoek tot voortzetting van het geding ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 9 februari 2011 om 10.30 uur.

Staatsraad Carlo Adams heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Annick Haegeman, die loco advocaat Françoise Jacobs verschijnt voor de verzoekende partijen, en attaché Ben Bettens, die verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Eerste Auditeur-afdelingshoofd Robert Vander Elstraeten heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

### *III. Feiten*

3. De verzoekers komen op 19 augustus 2005 België binnen en verklaren zich op 22 augustus 2005 vluchteling. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen neemt op 25 april 2006 voor ieder van hen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus.

Op 15 mei 2006 tekenen de verzoekers tegen die weigeringsbeslissingen beroep aan bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Met een arrest van 13 oktober 2009 weigert de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus aan de verzoekers. Dit is het bestreden arrest.

### *IV. Onderzoek van de middelen*

#### *Enig middel*

#### *Uiteenzetting van het middel*

4. De verzoekers werpen in een enig middel de schending op van de artikelen 39/65, 39/69, § 1, 4°, 39/72, § 1, 39/76, § 1, 48/4 en 49/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, (Vreemdelingenwet) van artikel 149 van de Grondwet en “miskenning van de gevolgen gehecht aan de devolutieve werking van het beroep en van de bewijskracht die aan de akten dient te worden toegekend”. Zij lichten dit als volgt toe:

“(…)

Luidens de memorie van toelichting beschikt de Raad over "volheid van rechtsmacht, inzake de beslissingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, met uitzondering van diens beslissing tot niet in overwegingneming van de aanvraag van een EU-onderdaan (art. 57/6, 2°, Vr.W.). Tegen deze laatste beslissingen staat een (niet-schorsend) annulatieberoep bij de Raad open (art. 39/2, § 1, derde lid).

Onder verwijzing naar de klassieke definitie gegeven in het handboek van A. MAST betekent "volheid van rechtsmacht", luidens de memorie van toelichting dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpen als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil, waarbij hij de bevoegdheid heeft tot hervorming of tot bevestiging van de door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen genomen beslissingen ongeacht het motief waarop de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bestreden beslissing heeft gesteund. Centraal staat derhalve de beoordeling van een 'geschil' en niet de beoordeling van een 'beslissing' van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Luidens artikel 39/2 Vr.W. kan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen "bevestigen" of "hervormen". Deze begrippen drukken in wezen uit dat de Raad de bevoegdheid heeft de hoedanigheid van vluchteling of van persoon die de status van subsidiaire bescherming geniet, toe te kennen of te weigeren aan een verzoeker die in beroep is gekomen tegen een geheel of gedeeltelijk voor hem ongunstige beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Concreet kan de Raad de eerdere weigering beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen bevestigen op dezelfde of op andere gronden, dan wel hervormen en b.v. het statuut van vluchteling toekennen, dan wel dit statuut weigeren doch bijvoorbeeld subsidiaire rechtsbescherming toekennen. In beroep is derhalve de Raad volledig "vrij" binnen het aanhangige geschil dat bepaald wordt door het verzoekschrift.

12. In het kader van de uitoefening van deze volle rechtsmacht, heeft de Raad een annulatiebevoegdheid met terugwijzing en dit op twee limitatief bepaalde gronden (art. 39/2, § 1, tweede lid, 2°, Vr.W.) :

- omdat aan de bestreden beslissing een substantiële onregelmatigheid kleeft die door de Raad niet kan worden hersteld;

- omdat essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen.

Deze (naar de grond beperkte) annulatiebevoegdheid is door de wetgever duidelijk ingegeven als correlarium voor het feit dat de Raad over geen onderzoeksbevoegdheid beschikt. Uit artikel 39/76, §§ 1, eerste lid en 2, Vr.W. volgt dat de rechter bij de beoordeling van een geschil steeds zijn volle rechtsmacht moet uitputten, m.a.w. steeds moet onderzoeken of hij de bestreden beslissing kan bevestigen of hervormen. Pas indien hij het beroep niet ten gronde kan onderzoeken - omdat ofwel enerzijds de overtuigingsstukken niet toelaten tot die conclusie te komen omdat essentiële gegevens ontbreken en anderzijds omdat hij zijn administratie noch derden noch de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan opleggen een aanvullend onderzoek te doen of een onderzoeksmaatregel te verrichten, ofwel omdat de bestreden beslissing met een onherstelbare substantiële onregelmatigheid is behept - moet hij overgaan tot vernietiging met onmiddellijke terugzending. In deze omstandigheden kan de rechter immers niet overgaan tot het uitoefenen van zijn volle rechtsmachtbevoegdheid op straffe van anders zijn wettelijke bevoegdheid te miskennen. Vooraleer daar aan toe te komen, moet de zaak opnieuw onderzocht worden door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen die, rekening houdend met het gezag van gewijsde erga omnes van het vernietigingsarrest, tot een nieuw onderzoek en besluit zal komen."

De beslissing van het CGVS besloot tot de ongeloofwaardigheid dat verzoekende partij in het Oezbeekse leger zou gediend hebben op grond van een reeks tegenstrijdigheden;

Noch de nationaliteit of staatsburgerschap, noch de etnische origine werden echter in twijfel gebracht door het CGVS;

Het CGVS voerde aan dat verzoende partij een identiteitsbewijs van officier voorlegde, maar dat dit een document was van de Sovjetperiode dat stelde dat verzoekende partij in het leger van de USSR diende;

De RVV stelt echter het volgende :

"3.1.1. De Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hechtte geen geloof aan verzoekers verklaringen dat van het Russische leger naar het Oezbeekse leger overstapte. Verzoeker legde geen documenten neer waaruit zou blijken dat hij dit leger diende en bovendien stelde de Commissaris-generaal verschillende tegenstrijdigheden vast"

Verzoekende partij was gekazerneerd in BAIKONUR in de huidige KAZAKHSTAN waar hij zijn opleiding deed en verder instructeur werd.

Kazakhstan maakte toen deel uit van de USSR;

Na de ineenstorting van de USSR werd de speciale militaire zone van BAIKONUR niet meteen opgelost;

Wie op dat ogenblik de basis verlaten wou, kon dit, wie op dat ogenblik blijven wou, kon dit ook;

De basis passeerde onder Russisch bevel;

Dit impliceert echter niet dat verzoeker "ingelijfd" werd in het Russische leger, (hetzij het leger van de Russische Federatie) , hetgeen door het CGVS terecht begrepen werd en tevens bewezen wordt door de voorgelegde documenten;

De RVV steunt derhalve de motivatie op een niet correcte feitenvinding, die tevens niet overeenstemt met het feitenrelaas dat hernomen wordt in het Arrest, feitenrelaas dat overgenomen wordt van de beslissing van het CGVS;

Dat de administratieve rechter derhalve zijn onderzoek niet heeft beperkt tot de elementen die hem voorgelegd werden en die hij in waarneming kon nemen; doch heeft er een nieuw element ingelast dat uit geen enkel stuk van de procedure kan worden afgeleid en op geen enkel stuk van het administratief dossier of van de procedure steunt;

Dat dit tevens ook het geval is wanneer de RVV het volgende stelt :

"3.1.2. De Raad stelt vast dat verzoeker nog steeds geen objectief bewijs neerlegt van zijn intrede in het Oezbeekse leger. Hij beperkt zich tot het louter herhalen van zijn asiel relaas en bovendien doet verzoeker geen enkele poging om de vastgestelde tegenstrijdigheden te verklaren of te weerleggen, die dan ook onverminderd overeind blijven. Verzoeker beperkt zich in zijn verzoekschrift tot het uiteenzetten van zijn "aanknopingspunten" met Oezbekistan en verwijst naar een verslag van een officiële Franse missie in Oezbekistan, dat aannemelijk zou moeten maken dat verzoeker ingelijfd kan worden in het Oezbeekse leger. Verzoekers conclusie uit dit rapport staat echter haaks op de inhoud ervan. Verzoeker verwacht etniciteit met staatsburgerschap. Het Oezbeekse leger heeft de 'etnisch Oezbeken' bevorderd ten nadele van de Russische Oezbeken. De Oezbeekse nationaliteit is weliswaar een *condicio sine qua non* voor een inlijving in het Oezbeekse leger maar de Russische Oezbeken hebben geen voordelen ten opzichte van de etnisch Oezbeekse militairen (zie ook informatie toegevoegd aan het administratieve dossier onder meer Slavische minderheden (etnische Russen) in Oezbekistan van 17 februari 2005). Deze discriminatie wordt overigens niet enkel door verzoeker bevestigd maar ook de bestreden beslissing erkent dat er sprake is van "occasionele geval/en van discriminatie". Dat deze discriminatie volgens de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet leidt tot vervolging en "geen sprake is van systematische daden van fysisch geweld of van vervolging gericht tegen etnische russen" wordt door verzoekende partij niet weerlegd."

Hoewel dit "logisch" zou kunnen lijken, blijkt uit geen enkel document uit het administratief dossier of van het procedure bundel dat de Oezbeekse nationaliteit een *conditio sine qua non* voor de inlijving in het Oezbeekse leger zou zijn of zou geweest zijn kort na de ineenstorting van de USSR;

Dat tevens zou kunnen opgemerkt worden dat het gepaster zou geweest zijn de term Staatsburgerschap te gebruiken dan nationaliteit die eerder naar de etnische origine wijst; Verwijt dat de RVV ten onrechte richt naar verzoekende partij doch waarmee het zelf geen rekening houdt cfr De Oezbeekse nationaliteit is weliswaar een *condicio sine qua non* voor een inlijving in het Oezbeekse leger;

Noch stuk 2 noch stuk 3 naar dewelke het Arrest verwijst maken hiervan melding;

Dat de aangehaalde middelen hierbij geschonden worden;

Dat de Administratieve rechter zich vooreerst op een correcte feitenbevinding dien de te baseren en vervolgens het dossier naar het CGVS diende te verwijzen;".

5. De verzoekers herhalen in de memorie van wederantwoord het middel en voegen aangaande de inlijving in het Russische leger toe dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen volgens de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een correcte feitenbevinding zou hebben gemaakt en geen nieuw element zou hebben ingelast, doch dat de definitie van "inlijving" in het woordenboek als "in een groter

geheel opnemen” niet als een afdoende verklaring kan worden aangenomen. Aangaande de in het bestreden arrest aangehaalde noodzaak van de Oezbeekse nationaliteit voor inlijving in het Oezbeekse leger voegen de verzoekers toe dat de bemerking van de commissaris-generaal als zou het een algemeen bekend feit zijn dat men de nationaliteit van een land moet hebben om tot het leger van dat land te kunnen toetreden, met uitzondering van het Vreemdelingenlegioen, niet pertinent is omdat dat legioen zich niet alleen tot vreemdelingen maar vooral tot mensen zonder officiële identiteit richt.

### *Beoordeling*

6. Artikel 149 van de Grondwet stelt dat “elk vonnis (...) met redenen (is) omkleed”. Artikel 39/65 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de beslissingen van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen met redenen worden omkleed. Deze bepalingen hebben betrekking op de motiveringsplicht als vormvereiste voor jurisdictionele beslissingen. De verzoekers voeren in het middel echter aan dat de motieven van het bestreden arrest onjuist of onwettig zijn. Zij kunnen zich daarvoor niet dienstig beroepen op de voormelde bepalingen.

Artikel 39/69, § 1, 4°, van de Vreemdelingenwet bevat ontvankelijkheidsvoorwaarden voor het verzoekschrift tot beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Artikel 39/72, § 1, van die wet heeft betrekking op de neerlegging van het administratief dossier en de nota van de verwerende partij. De verzoekers zetten niet uiteen op welke wijze die bepalingen met het bestreden arrest zouden zijn geschonden.

De verzoekers zetten evenmin uiteen op welke wijze de artikelen 48/4 en 49/3 van de Vreemdelingenwet zouden zijn geschonden.

Het enige middel is in die mate niet-ontvankelijk.

7. De verzoekers halen aan dat de documenten van de eerste verzoeker volgens de beslissing van de commissaris-generaal op de Sovjetperiode en het leger van de U.S.S.R. betrekking hebben, hetgeen echter niet betekent dat de eerste verzoeker in het leger van de Russische Federatie werd ingelijfd, zoals in het bestreden arrest zou worden voorgehouden.

Met die stelling vragen de verzoekers in wezen een nieuwe beoordeling ten gronde van de verklaringen en stukken van de eerste verzoeker, terwijl de Raad van State als administratieve cassatierechter niet bevoegd is om in de beoordeling van de feiten te treden. Overigens wordt, anders dan de verzoekers in het middel voorhouden, in het bestreden arrest niet vermeld dat de eerste verzoeker werd “ingelijfd” in het Russische leger, zodat de discussie over de betekenis van die term niet relevant is. Het enige middel is in die mate niet-ontvankelijk.

Het bestreden arrest bevat een beoordeling van de verklaringen en de stukken van de verzoekers over de vraag of de eerste verzoeker van het Oezbeekse leger deel heeft uitgemaakt, zoals zij zelf voorhoudt. Het blijkt nergens uit dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zich wat dat betreft op “een nieuw element” zou hebben gesteund. Het enige middel is in die mate ongegrond.

8. Volgens de verzoekers zou nergens uit blijken dat de Oezbeekse nationaliteit een *conditio sine qua non* voor toetreding tot het Oezbeekse leger zou zijn. Het zou om een nieuw element gaan dat geen steun in het administratief dossier of in de procedurestukken zou vinden.

In punt 3.1.2. van het bestreden arrest wordt vooreerst vastgesteld dat de eerste verzoeker nog steeds geen objectief bewijs neerlegt van zijn toetreding tot het Oezbeekse leger, dat hij zich beperkt tot het louter herhalen van zijn asielrelaas, dat hij geen enkele poging doet om de vastgestelde tegenstrijdigheden te verklaren of te weerleggen, dat die tegenstrijdigheden dan ook overeind blijven en dat de eerste verzoeker zich beperkt tot het uiteenzetten van zijn “aanknopingspunten” van Oezbekistan. In het licht van die vaststellingen, die het bestreden arrest kunnen dragen, vormt de stelling in het bestreden arrest dat de Oezbeekse nationaliteit een *conditio sine qua non* is om tot het Oezbeekse leger te kunnen toetreden, slechts een overtoollig motief waarvan de eventuele onwettigheid niet tot de cassatie van het bestreden arrest kan leiden. Hoe dan ook vormt die stelling slechts een bijkomstig element aan de vaststelling dat de eerste verzoeker het aangehaalde verslag van een officiële Franse missie verkeerd interpreteert.

Het enige middel is ook in die mate niet-ontvankelijk.

## **BESLISSING**

**1. De Raad van State verwierpt de vordering.**

**2. De verzoekers worden verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op 350 euro, elk voor de helft.**

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van acht maart tweeduizend en elf, door de Raad van State, XIVe kamer, samengesteld uit:

|                   |                  |
|-------------------|------------------|
| André Beirlaen,   | kamervoorzitter, |
| Carlo Adams,      | staatsraad,      |
| Stephan De Taeye, | staatsraad,      |
| met bijstand van  |                  |
| Joris Casneuf,    | griffier.        |

**De griffier**

**De voorzitter**

**Joris Casneuf**

**André Beirlaen**